

תת"ע 9745/08/15 - מדינת ישראל נגד מיתר ליזה חורי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 9745-08-15 מדינת ישראל נ' מיתר ליזה חורי
תיק חיצוני: 38150007409

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	מיתר ליזה חורי

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשמת.

ולהלן הנימוקים:

רקע:

הנאשמת הועמדה לדין על כך שביום 19.10.14 בשעה 00:20 נהגה ברכבה בצומת הרחובות הגבורה וקיבוץ גלויות ממזרח למערב באשקלון ולא צייתה לתמרור 302 המוצב בדרך בכיוון נסיעתה, בכך שלא עצרה את רכבה לפני קו העצירה.

במענה לכתב האישום הכחישה הנאשמת את העבירה המיוחסת לה וטענה כי כן צייתה להוראת התמרור כן עצרה בטרם כניסתה לצומת. הנאשמת אף טענה כי בעת עצירתה חלף רכב שעבר על פניה בצומת מימין לשמאל כיוון נסיעתה.

הנאשמת ציינה כי היתה איתה חברה ברכב שהיתה עדה לכך שצייתה להוראת התמרור ועצרה את רכבה בטרם כניסתה לצומת.

לאור כפירתה של הנאשמת במיוחס לה נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

ביום 6.3.16 התנהל דיון ההוכחות.

מטעם המאשימה העיד השוטר כפיר כחלון שערך את הדוח (ת/1). השוטר ציין כי עמד מטרים ספורים מקו העצירה, כשהוא צופה אל עבר קו העצירה. השוטר הבחין כי הרכב נכנס לצומת בנסיעה רצופה מבלי לעצור, בניגוד להוראת התמרור אשר מוצב במקום. השוטר ציין כי היתה שעת לילה אך תאורת הרחוב פעלה בצורה תקינה. לדבריו הבחין בוודאות בביצוע העבירה ואילו היה לו ספק שמא הנאשמת עצרה - לא היה רושם הדוח. לטענת השוטר לא חלף רכב בצומת בעת הנאשמת היתה בעצירה. השוטר ציין כי הם אוכפים במקום דרך קבע, בשל ריבוי תאונות הדרכים במקום. לדבריו, לאחרונה כחלק מהפקת לקחים שונה מבנה הצומת וכיום יש במקום מעגל תנועה.

מטעם ההגנה העידו הנאשמת ונוסעת ברכבה, הגב' לינוי עדשה, ע"ה 2.

שתיהן העידו כי הנאשמת עצרה בסמוך לפני קו העצירה המסומן במקום, בטרם הכניסה לצומת. שתיהן העידו כי העצירה היתה עצירה מוחלטת, וכי הופתעו שהשוטר טען אחרת. שתיהן ניגשו אל השוטר בזמן אמת והסבירו לו כי הוא טועה וכי הנאשמת עצרה לפני הכניסה לצומת. שתיהן העידו כי השוטר השיב להם על טענותיהן "ניפגש בבית משפט", שתיהן העידו כי בזמן העצירה בטרם הכניסה לצומת חלף רכב מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת. שתיהן העידו כי הבחינו בניידת בטרם הנאשמת נכנסה לצומת. שתיהן העידו כי לא ניתן לנסוע להיכנס לצומת בנסיעה רצופה שכן זו סכנת נפשות.

הנאשמת ציינה בסיכומיה כי היא מנהלת את המשפט לא בגלל סכום הקנס שאינו גבוה אלא בגלל העיקרון וכי לא היתה טורחת ומפסידה 2 ימי עבודה ונוסעת מאשקלון לאשדוד אם לא היתה בטוחה בצדקתה. גם עדת ההגנה העידה כי אמרה לנאשמת שתתמוך בה "כי זה באמת לא פייר שהוא נתן לה את הדוח".

ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש להעדיף את גרסת המאשימה כפי שנשמעה מפי ע"ת 1 ונסמכת על דוח מפורט שערך בעת הארוע. לדבריו ע"ת 1 עמד בסמוך לצומת ולא יתכן כי טעה ביחס לעבירה המיוחסת. לדבריו יש לע"ת 1 "יתרון" משום שעמד בצומת כשהוא מכוון מטרה לאכוף עבירות של אי ציות לתמרור.

ב"כ המאשימה טען כי אין ליתן משקל רב לעדות של ע"ה 2 בשים לב שהיתה הנוסעת ברכב, ולא נהגה ולכן לא היתה ממוקדת בתמרורים. לטענתו עדותה היתה "עוקבת אחר עדות הנאשמת".

הנאשמת בסיכומיה עמדה על כך שאם היתה מבצעת העבירה היתה משלמת הקנס וכי בחרה להגיע למשפט שכן בטוחה בצדקתה.

דיון והכרעה

אל מול גרסת המאשימה עומדת גרסת הנאשמת.

גרסת המאשימה מפי עד התביעה אמנם לא נסתרה ולא נתערערה בחקירה נגדית, אך מנגד זה הדין גם ביחס לגרסת

ההגנה.

השוטר הותיר עלי רושם אמין, אך מנגד גם הנאשמת כמו גם עדת ההגנה מטעמה הותירו עלי רושם אמין.

לא בכדי, לא ציין ב"כ המאשימה בסיכומיו דבר ביחס למהימנות גרסת הנאשמת.

זאת ועוד, אינני מקבלת את עמדת ב"כ המאשימה לפיה אין ליתן משקל לעדות הנוסעת אשר לדבריו לא היתה מרוכזת בנעשה בדרך, משום שלא נהגה ברכב ועדותה "עקבה" אחר עדות הנאשמת.

דווקא השוטר הוא זה שציין, בהגינותו יש לומר, כי לא זכורה לו הנאשמת ואף לא "הסיטואציה". (מדובר בדוח שנרשם לפני 16 חודשים).

התרשמתי כי הנאשמת והנוסעת ברכבה זוכרות היטב את הארוע,, את החוויה המיידית של ההפתעה מעצם רישום הדוח, ואת התחושות שנלוו לכך, בשבילן מדובר באירוע חריג ולא דבר שבשגרה. התרשמתי מכנות דבריהן.

בעד תביעה יחיד עסקינן.

בית המשפט מודע לכך כי בבואו להכריע הדין על פי עדות יחידה שומא עליו לשקול עדות זו ב"שבע עיניים" הרבה מעבר לזהירות הרגילה לה נדרש ביהמ"ש בדרך כלל.

לאחר שעשיתי כן ונוכח כל האמור לעיל אני קובעת כי אדניה של עדות זו אינם מוצקים דיים להוות בסיס איתן להרשעה. (על הרשעה על פי עדות יחידה ראה ע"פ דב צסיס נ' מ"י לא 3 735).

עסקינן במשפט פלילי בו על ראיות התביעה להיות משכנעות ונחרצות, על התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר.

במקרה שבפני, כאמור, לא מצאתי כל סיוע בחומר הראיות או נקודת אחיזה שבה יכולתי להכריע בין הגרסאות הסותרות.

דומה כי כפות המאזניים הראייתיות נותרו שקולות ולא שוכנעתי כי גרסת המאשימה מסתברת יותר מזו של ההגנה - בוודאי לא במידה הנדרשת בפלילים.

נחרצותה של הנאשמת ונחרצותה של הנוסעת ברכב, די בהם כדי לעורר ספק באשמתה ולו מספק זה זכאית הנאשמת להנות.

לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשמת, ולו מחמת הספק.

המזכירות תשלח העתק מהכרעת הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ו אדר א' תשע"ו, 06 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.